

Jag blir otroligt nyfiken när du säger att du gjort upp med ditt ego och vill prata mycket mer om det, men kan du ge mig lite kontext först. Ta mig tillbaka i tiden och berätta vem du var som liten. Var du för mycket redan då?

Det var jag nog. Jag har alltid älskat att stå på scen och lekte ofta rockstjärna redan som liten. Jag tog på mig mina kalasbyxor och bjöd in mammas och pappas vänner som fick betala inträde för att komma in i mitt rum och se mig spela gitarr.

Jag gillade att synas, höras och prata. Älskade att sitta med mina föräldrars polare och prata om livet och musik, om allt egentligen. Min mamma var dagbarnvårdare hemma och jag minns att jag älskade att leka med barnen, men också att hjälpa till att ta hand om dem.

Det fanns två sidor av mig som liten, den lekfulla och spralliga och den som ville filosofera och förstå. Jag minns att mina föräldrars vänner kunde be mig om råd för att de tyckte att jag var klok. Jag kan se tillbaka på mig själv och tänka att jag var en eftertänksam Pippi Långstrump som letade efter sin plats och ofta trodde att det var att hjälpa andra. När jag konfirmerade mig minns jag att prästen tyckte att jag skulle fundera på prästyrket på grund av min predikande förmåga, men kanske också för att jag var den som ville sitta kvar och prata med honom när alla andra ville gå hem och hänga och vara tonåringar.

Som barn och tonåring var jag i bra kontakt med mig själv och lyssnade inåt, men när jag blev vuxen tappade jag bort det. Barn, jobb, karriär och relationer kom emellan och gjorde att jag glömde lyssna till mig själv. Jag ser det som att jag gav mig ut på en omväg, lämnade mig själv och kom tillbaka först långt senare i samband med en sjukskrivning och utmattning. Livet fram till utmattningen var en fantastisk resa och jag mådde otroligt bra under många år, det var fantastiskt att få bilda familj och göra karriär. Men jag tror att utmattningen kom för att jag behövde hitta tillbaka till mig själv.

Micke rör med skeden i kaffekoppen, nickar igenkännande till en annan cafégäst. "Vi kan väl ta en promenad när vi druckit upp, den här staden är så liten, det är skönt att inte behöva heja på folk hela tiden när vi pratar", säger han. Vi dricker upp det sista och går ut i vårsolen. Jag sparar en fråga om utmattningen till senare och frågar istället vad han arbetade med innan sjukskrivningen.

Jag arbetade med flera olika saker, varav en var att jag föreläste inom skolvärlden om min uppväxt och om mobbning, för barn, föräldrar och skolans anställda. När jag började föreläsa var det ett kall, men det började av en slump.

Jag blir alltid nyfiken på hur det kommer sig att man börjar föreläsa, kanske är jag sugen på det själv. Du säger att det var ett kall, men hur gick det till?

Det var i slutet av 90-talet, jag jobbade på en mediebyrå. En dag hörde mamma av sig och berättade att hon hade fått en fråga av en bekant som arbetade som rektorn på en skola. Hon underade om jag skulle vilja komma och prata med en kille på skolan. Han blev mobbad och rektorn visste att jag själv hade upplevt samma sak som barn. Jag träffade rektorn, pojken och hans mamma över en fika. Vi pratade och jag delade min historia, jag kände verkligen att jag kunde nå fram till pojken och förstå vad han behövde. Efteråt frågade rektorn om jag kunde komma och berätta min historia för hela klassen, och sen även för klassens föräldrar. Efter det rullade det på utan att jag hann tänka. På kort tid blev jag så uppbokad att jag blev tvungen att ta tjänstledigt och starta eget företag vid sidan av min anställning. Jag kände mig kallad att prata om mobbning – att dela min historia, bidra med perspektiv och göra skillnad.